

er klogt at holde hånden over en regering og nogle ministre, som de facto har undladt at give de oplysninger, Folketinget skulle have om de lovforslag, vi vedtager.

Hvorfor står hr. Poul Nødgaard og forsvarer den daværende skatteminister og den nuværende statsminister, uanset at det, hvis Dansk Folkeparti ikke har fået andre oplysninger, end vi andre har, er et forkert grundlag, Dansk Folkeparti har stemt for lovforslagene på? Hvorfor er det så vigtigt for Dansk Folkeparti at dække over regeringen og undlade at udtale en kritik, når vi de facto kan se, at regeringen ikke har passet sit arbejde, og at ministeren ikke har svaret ordentligt, uddybende og oplysende over for Folketinget på et spørgsmål, som efterfølgende har vist sig at koste et milliardbeløb? Hvorfor mener Dansk Folkeparti, at det er i orden?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Nu skal jeg lige sige hr. Ole Stavad noget, og det tror jeg han vil kunne bekræfte mig i: Vi holder ikke hånden over nogen. Vi har bevist det ved forskellige lejligheder her i Folketinget, også mens den borgerlige regering har siddet – og jeg behøver hverken at give eksempel et, to eller tre. Der er adskillige eksempler på, at vi har sagt nogle ting til regeringen, f.eks.: Det der, det går ikke! Og derfor synes jeg ikke, det er en rigtig påstand, at vi generelt holder hånden over regeringen.

Vi holder ikke hånden mere over denne regering, end SF og Enhedslisten gjorde det, da der sad en socialdemokratisk-radikal regering. Da måtte SF og Enhedslisten også ustandselig, sikkert ikke altid med lige stort velbehag, støtte regeringen, for at den ikke skulle falde. Sådan er livet nu engang skruet sammen herinde.

Da jeg kom i Folketinget, blev der sagt: Poul, du skal lære at tælle til 90, det er et magisk tal. Det ved jeg det er. Det er flertallet her i Folketinget. Men vi skal gerne have de store, brede flertal omkring stor lovgivning. Tavlen her bag mig lyser jo ustandselig med 114-115 grønne knapper. Så er der nogle enkelte ting, vi er lidt uenige om, og det skal vi også være, for hvis vi var enige om alt, så var der ingen grund til at være her. Og befolkningen skal jo også kunne kende forskel på en socialdemokrat og en DF'er, og det tror jeg da også de – forhåbentlig – kan fremover.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg vil gerne spørge hr. Poul Nødgaard, om ikke oppositionens opførsel undrer såre. Nu hører vi jo i dag, at specielt Socialdemokratiet har sendt flere folk på banen for at fortælle, at man burde have reddet landet. Har det ikke også undret hr. Poul Nødgaard, at Socialdemokratiet, som i hvert fald har tre tidligere skatteministre i gruppen, ikke omgående efter folketingsvalget fremsatte et forslag, sit eget lovforslag, som det er partiets grundlovssikrede ret at gøre, for at lukke det hul, som man åbenbart var så sikker på at der var?

(Kort bemærkning).

Poul Nødgaard (DF):

Jeg kan bekræfte det, der er sagt. Og jeg vil vedrørende en enkelt detalje i fru Birthe Rønn Hornbechs indlæg sige, at det jo ikke er første gang, vi her i salen oplever, hvordan Socialdemokratiet sender et – oppe i vores gruppe kalder vi det sådan – tæskehold i salen. Nu i dag er der kun tre medlemmer på holdet, ikke sandt, men der plejer sådan at være en seks-syv stykker, når der er noget, der betyder utrolig meget for partiet. Og det tager vi selvfølgelig imod med oprejst pande.

(Kort bemærkning).

Margrethe Vestager (RV):

Jeg skal selvfølgelig beklage, at Det Radikale Venstres ordfører, som har fulgt sagen tæt, ikke kan være til stede i salen i dag. Men når man lytter til debatten og har fulgt den måske med lidt større distance end ordførerne her i dag, er der en ting, som er meget, meget vanskelig at forstå, og det er, hvordan Dansk Folkeparti forholder sig til den politiske del af det her spørgsmål.

Kl. 13.15

Jeg har fuld respekt for den måde, man forholder sig til undersøgelsen og den retslige del af det, som undersøgelsen kortlagde, på, men det er meget vanskeligt at forstå, at man accepterer den her ministeradfærd, at man ikke læser lovforslag. Det er selvfølgelig rigtigt, at der foregår utrolig mange ting i et ministerium, men lovforslag er jo noget, som giver et forhold til Folketinget, og det synes jeg i hvert fald er et meget vigtigt anliggende: det forhold, man har til Folketinget. Man skal personligt under førstebehandlingen være til stede, forsvare det, få det igennem, skabe flertal.